

FICTIUNEA

optm

nr. 93 / 30 octombrie 2023
Săptămânal de cultură

Florin Spătaru a
scris un roman
apreciat de
studenți, așa
că s-a mutat
într-o mansardă,
la Universitate.
Zenob

Director de număr: Ciprian Handru

Feminin-masculin: FITPTI 2023 (II)

Emanuela Ilie

Deși nu am putut ajunge și la alte spectacole destinate în special copiilor, m-am bucurat să devin parte a sensibilelor *Povești invizibile* ale Mihaelei Michailov. Pe tiparul unei călătorii atipice și spectaculoase (cum altfel decât inițiatice?), miniechipa inimoasă de la Teatrul GONG Sibiu și Centrul de Teatru Educațional Replika din București pune în scenă mai mult decât povestea unei fetițe nevăzătoare, care alături de mama sa exersează un joc special pentru urechi și degete ce îi permite să traverseze, cu mult curaj, spații de joacă, șosele, grădini, păduri și chiar canale subterane. Pentru că cele două actrițe (Eliza Păuna și Mihaela Rădescu), însoțite, doar sonor, de Mihai Dima, le oferă spectatorilor accesul nemediat într-un univers de o expresivitate și o frumusețe uimitoare, pe care acutizarea celorlalte simțuri le sporește. Trebuie să mărturisesc faptul că nu m-am alăturat echipei de curajoși invitați în chiar mijlocul scenei, pentru a parcurge narațiunile „bucată cu bucată”, cu ochii închiși și degetele mângâind cărțile-povești, concepute special în acest scop. Dar numai pentru că, știind că dramatizarea

face parte dintr-un proiect cu multiple mize (*Povești invizibile. În lumea copiilor nevăzători*) și intuind modul de imbricare a unor secvențe, am vrut să observ de la margine spectacolul, ca pe un întreg multiform – unul în care ideea de implicare autentică, educație participativă și comunicare plurisenzorială capătă, de bună seamă, un rol esențial. Indiferent în care parte a sălii alege să stea, la capătul unei ore în care își pune tot felul de interogații și experimentează tot felul de stări, publicul înțelege, oricum, într-o manieră distinctă succesiunea celor două replici de la începutul spectacolului: — *De-aici, totul se vede altfel.* — *Nu, de-aici totul se simte altfel!*

Montată pentru prima dată cu cinci ani în urmă, la Breach Theatre, copleșitoarea piesă *E adevărat, e adevărat, e adevărat!* se folosește de o poveste reală absolut uluitoare – procesul lui Agostino Tassi, acuzat în anul 1612 de violarea Artemisiei Gentileschi, o adolescentă de 15 ani, care va deveni, mai târziu, nu doar o pictoriță barocă emblematică, ci și o prima femeie membră a Academiei de Arte din Florența – pentru a reflecta, cu o profunzime amară greu de prins în cuvinte, pe marginea teribilului (ne)interzis, asupra loviturilor existențiale convertite într-o creație aptă a învinge timpul, dar și a-i oglindi, cu o acuitate dureroasă, golurile repetitive, accidentele oribile, rupturile de

nevindecate. Spectacolul regizat, la noi, de Alexandru Măzgăreanu beneficiază de implicarea a trei actrițe formidabile, de o versatilitate care le permite să abordeze mai multe partituri, voci și implicit figuri-cheie în dinamica raporturilor de forță *masculin-feminin*, pe de o parte, public-privat, central-marginal etc., pe de altă parte. Emilia Brebu, Mihaela Teleoacă și Florentina Țilea dau viață celor mai diverse personaje implicate în proces – de la Artemisia, Tassi și donna Tuzia la judecători, martori și chiar moașa care trebuie să probeze virginitatea Artemisiei, ajutându-se de un număr limitat de elemente de recuzită scenică: un cufăr, câteva scaune și câteva piese vestimentare (o haină, o eșarfă, două-trei pelerine și gulere), plus un ecran pe care sunt proiectate, din când în când, cele mai cunoscute pânze ale Artemisiei, comentate deopotrivă empatic și exigent de artista devenită, astăzi, un fel de *icon* protofeminist.

Din oferta ediției 2023 a FITPTI nu puteau lipsi multi-premiatele *Seaside stories*, ale căror atuuri au fost cum nu se putea mai bine valorizate de (re)dimensionarea implicită, datorată eșichierului tematic *feminin-masculin*. Jucate de actori aleși pe sprâncenă (Liliana Ghiță, Mirela Pană, Ștefan Mihai, Theodor Șoptelea, Cătălin Bucur, Marian Adochiței, Cătălina Mihai, Ecaterina Lupu, Iulian Enache, Laura Iordan, Liliana Cazan, Mihaela Velicu, Alina Manțu, Cristiana Luca, Lana Moscaliuc, Nina Udrescu, Remus Archip, Andrei Bibire, Alex Burcă, Anaïs Agi-Ali), personajele de tot felul ce populează încântător-eclecticul univers uman reflectat în *Seaside stories* se dau într-un *montagne russe* de emoții și evoluează într-o succesiune pe alocuri derutantă de scene (e adevărat, cu ancadrament marin) ce reproduc, în esență, însăși viața – fie ea și una inextricabil legată de moarte.

Integral în versiunea online

Poeemele toamnei

Clipă, desfă-ți aripile

Magda Isanos

Clipă, desfă-ți aripile tale bogate;
Mările se clatină departe,
Undeva un curs de râu s-abate,
Oamenii se nasc, oamenii s-acopăr cu moarte...

Și tu, nesigur, îndepărtat anotimp...
Nouri și soare și iarăși nouri adânci,
Ca și când pe rând se descopăr frunți gânditoare,
Toate se-ntunecă, se luminează pe rând,

Până ce luna lovește umbrele toate;
Iată mormintele, țărmaș scânteie gol,
Și-n casa de piatră fântânile cântă culcate,
Dulce răsună brățărilor, părul domol.

Vagoane galbene

Florin Spătaru

Ne uitam la blocurile fără sfârșit care înconjurau Gara de Nord. La fel de gri ca la noi, dar mai mari, pline de graffitiuri albastre, galbene, verzi, cu balcoane imense în care cred că puteai juca fotbal, iar când și când apărea câte o casă foarte înaltă, cu o structură atipică. Nimic din îngheșuiala paralelipipedelor cunoscute, ci unduiri, geamuri rotunde și câte un colț ridicat de parcă ar fi fost un cuib de castel. Cu ochii la toate zidurile, pierdeam adevăratul peisaj, fetele în fuste mini la care Costi flui-era ca un apucat. Veneam pentru prima oară la București cu Costi, colegul meu de bancă din liceu care copia după mine, dar mă învăța să fumez drept răsplată.

Viața lui era o aventură continuă, cu sport, cu bătaii, cu fete care voiau să se mozească, cu bani furati de la ai lui, cu haine noi și de marcă, cu orice prostie învățată pe de rost. Eu luam note mari de frica lui taică-miu, mergeam șters de parcă eram maică-mea și

încercam să fumez câte-o țigară până-mi lăcrimau ochii în al treilea veceu din dreapta. Doar că în weekendul ăsta mă inclusese și pe mine în scuza lui perfectă: urma să stau la el și să învățăm pentru tezele de la română. Le-am spus alor mei, dar taică-miu era ocupat cu niște știri, iar maică-mea a îngânat ceva aproape în șoaptă. Am plecat fericit spre apartamentul din micro unșpe, unde Costi se tot distrase timp de o săptămână, de când ai lui plecaseră într-un concediu în Portugalia. De cum am intrat în apartament, Costi m-a luat de braț și am început să alergăm pe scări. După douăzeci de minute urcam într-un tren care ne ducea spre Gara de Nord. Fumam tușind la fiecare al doilea fum, sco-team mâinile pe geam și îl ascultam pe Costi povestind despre toate tâmpeniile pe care le puteam face în București.

Muream de nerăbdare și de frică. Toți profesorii ne avertizau că în capitală colcăiau drogații și problemele de tot felul. Dar eu mă ghidam

după mimica lui Costi. Râdea mai mereu, cumva sigur că viața îi va oferi o ocazie de a se strecura, la fel ca fetele pe care le cucerea fără greș. Nu știam cum de îi reușeau tertipurile care ar fi părut ridicole și idioate în gura altui băiat. Dar în lumea lui, felul în care își aranja părul stârnea un fel de magnetism, iar toate prostiile la care se puteau gândi colegii de clasă erau deja bifate pe lista personală a lui Costi. În schimb, la ore, tăcea chinuit, îi evita pe profesori și trăgea de el ca să nu ia doar note de trecere. După chinul de câteva ore, fața începea să i se lumineze, descoperea prieteni peste tot, știa numele tuturor fetelor din liceu, vorbea engleza de la MTV și avea mereu o geacă de blugi cu reclame cusute pe spate. Gura nu-i tăcea când plecam de la ore, preocupat de sutele lui de tertipuri. În general, nu părea că-și bătea prea mult capul cu viața. *M-am hotărât să nu fac nimic din ceea ce trebuie să fac, exact ca puștiul ăla de la lecția de engleză.* În fața torentului lui de idei

trebuia să devin atent, să ies cumva din huzureala în care mă induceau hoinărelile noastre în drum spre casă și să încerc să-mi aduc aminte de fragmentele pe care le cita. Zâmbeam încurcat și îi dădeam dreptate, deși habar nu aveam ce voia să spună.

Integral în versiunea online

(povestire din vol.
Viespea de pe limbă,
în curs de apariție)

Căruțașul viselor (1)

Narcis Amariei

Motto:

„Cred, bineînțeles, în vise. A visa este esențial. Ar putea fi singurul lucru real care există.”

Jorge Luis Borges

Incepuse, deși, la început, nimeni nu-și dăduse seama că ceața grea care li se lăsa peste suflet îi va afecta pe toți, fără excepție. Din ce în ce mai mulți oameni mergeau prin orașul gri cu capul plecat, iar tristețea desena riduri pe mai toate chipurile. Viața lor se strângea chircită într-o cochilie de melc. O depresie colectivă se întindea pe nesimțite, ca o pânză subțire de păianjen. Toți descriau aceleași simptome: un nod în gât și o senzație permanentă de tristețe.

Până la urmă, au înțeles că pandemia de tristețe era chiar rezultatul acțiunilor lor, al evoluției societății, dar nimeni nu voia să își asume vreo

vină pentru asta. Și, oricum, nu ar fi ajutat la nimic. Timpul trecea și nimeni nu mai spera să poată fi din nou fericit. Cercetările băteau pasul pe loc, sume astronomice fuseseră înghițite de un proiect în care nu mai credea nimeni. Odată cu schimbul de generații, oamenii începuseră să creadă că tristețea e ceva normal, iar fericirea ar fi fost, de fapt, o dereglare hormonală, depășită de vremurile noi pe care le trăiau.

Când nimeni nu se mai aștepta, a început să circule un zvon cum că s-ar fi descoperit un fel de vaccin antitristețe, dar, evident, puțini i-au dat atenție. Erau atât de triști, încât nici nu-i mai vedeau rostul, ba chiar își manifestau iritarea, spunând că vaccinul nu era altceva decât o nouă șmecherie de pe urma căreia companiile farmaceutice aveau să câștige milioane. Cu toate acestea, se constituise un mic grup de voluntari care urma să testeze ceea ce fusese numit Instant Happiness, sau mai scurt, IH, așa cum îl știe acum toată lumea.

Se zice că fericirea e molipsitoare, astfel că, văzând efectele, tot mai mulți oameni au ales să se vaccineze. Atunci când trăim bucuria, un număr mare de zone diferite sunt activate în creier. Ei bine, acolo se cuibărea și el. Un implant inofensiv și invizibil. Stătea un pic în

amigdala familiară, fuma o țigară în cortexul prefrontal, apoi se dădea cu rolele prin hipocampus și cortexul lobului insular anterior. Transformarea era fascinantă. Pe lângă faptul că tristețea dispărea în câteva zile, erau eliminate, de asemenea, toate tulburările de personalitate, toate afecțiunile psihiatrice, nu mai existau schizofrenici sau paranoici, lumea știa cu exactitate când să se bucure și când să se întristeze.

Trecuse deja un an și aproape nimeni pe lumea asta nu mai era nefericit fără motiv. Lucrurile păreau să meargă în direcția dorită. Rămăsese, însă, de reglat un mic amănunt. Cercetătorii aflaseră că trăirile onirice ale oamenilor interfereau cu implantul. A doua zi după ce visau, oamenii se trezeau confuzi, cădeau în melancolie și trebuia să treacă în jur de o săptămână până când IH-ul prelua controlul.

Răzvan Țupa: Mă bazez pe ficțiune ca dimensiune literară a poeziei

Un interviu de Neil McGregor

Și la început a fost Festivalul Internațional de Poezie și nu a fost o Noapte la Operă, ci o seară la Arcub, unde am urmărit cum sunt scoși iepuri artistici din jobene. L-am urmărit pe Răzvan Țupa și am vrut să aflăm ce se află în spatele jobenului lui.

Răzvan, ți-a fost vreodată teamă să urci pe scenă?

Îmi e teamă un pic de fiecare dată. Dar asta pentru că poemul meu de bază e timiditatea. Și, în principiu, teama mea e legată de faptul că oricât exersezi sau pregătesc un moment, oricum prestația e legată de un context care se poate

schimba foarte repede. Și în condițiile astea, ce mă frământă e cât reușesc să pun în performance din ce am de gând cu el.

În mijlocul performance-ului nu mai poți vorbi, ci doar desena. Ce ai desena?

O, dar desenul e mereu în background pentru ce fac în performance. O dată pentru că schitez diferite momente în caiete cu creionul, uneori am folosit și culori... Așaa, apoi desenul m-a interesat mult ca să înțeleg cum pot să prezint poezia cuiva care e în alt moment decât mine. Și cum nu știam nimic despre practica grafică, am tot căutat manuale și cursuri în care e predat desenul. O vreme am și exersat. Și mi s-au așezat și niște idei legate de felul

în care poți să încerci poezia în atelier.

În timpul unui moment de improvizație vine lângă tine un iepure albastru. Ce faci?

Ar fi greu să fie în timpul unui moment de improvizație pentru că tot exersezi și am variante pentru orice secvență. Dar să zicem că apare iepurele ăsta... unul dintre momentele clasice ale performance-ului e „Wie man dem toten Hasen die Bilder erklärt“ sau „Cum să explici imagini unui iepure mort“. Așa că un iepure viu și albastru ar fi perfect pentru un răspuns direct la lucrarea lui Beuys din 1965. Cred că în contextul cu pricina aș face procesul invers, aș spune poemele pregătite cum mi le explică iepurele albastru viu.

Te-ai gândit și la alte modalități de a exprima poezia?

Altele decât în performance live, colaborare cu arta plastică, performance video, videopoem, performance audio, colaborare cu dansul, intersecție cu muzicile live și înregistrate... poezie și filatelie (o singură dată a fost cu un proiect Oberlicht la Chișinău)? Cred că da. Dar nu neapărat de exprimare a poeziei, mai degrabă de comunicare în jurul poeziei. Ceea ce oricum e poezie în sine, nu comunicare a ei.

Care crezi că este conexiunea dintre *performance* și *ficțiune*? Este exprimarea artei o spargere a barierei cotidianului?

Mai mult mă bazez pe ficțiune ca dimensiune literară a poeziei pentru spargerea barierei spre cotidian. Pentru că numai evenimente extraordinare ne livrează presa și media de socializare în fiecare zi, și aș zice că de lucruri pe care le-am face în mod cotidian avem nevoie. Mai ales în lucrurile creative.

Cum simți poezia cotidiană? Îi vezi un trend anume, o direcție, o transformare?

A, te gândești că e un gen... eu văd poezia cotidiană mai degrabă ca un proces, un mod de utilizare în domeniul poeziei. La fel de important ca dezbaterile și investigația teoretică. De fapt așa îți dai seama și că publicul poeziei este de fapt poezia.

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE CLUJ
ACADEMIA ROMÂNĂ – FILIALA CLUJ

FACULTATEA DE LITERE
UNIVERSITATEA BABEȘ-BOLYAI

CONFERINȚA INTERNAȚIONALĂ DIMITRIE CANTEMIR ȘI ISTORIA CĂRȚII: DISCURS EXEGETIC – DISCURS LITERAR

JOI, 19 octombrie 2023
Facultatea de Litere, UBB
Str. Horea, nr. 31

10:00-12:30 Amfiteatru Eminescu

Deschiderea oficială. Cuvinte de salut:
Prof. univ. habil. Sorin CRIȘAN – Directorul Bibliotecii Academiei Române, Cluj-Napoca
Conf. univ. Rareș MOLDOVAN, Decanul Facultății de Litere, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca
Lect. univ. Laura LAZĂR ZĂVĂLEANU – Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca

Conferințe inaugurale
Ștefan LEMNY (Bibliothèque Nationale de France) – *Dimitrie Cantemir: ipostaze portretistice și metamorfoze culturale*
Adriana BABEȚI (Universitatea de Vest din Timișoara) – *Cantemir altfel: hieroglifele istoriei*

Proiecție scurt metraj
Întâlnirile Prințului, un film de Doina RUȘȚI (Universitatea București)

Cantemir în viziunea studenților Cercului științific *Cultura Textului și a Imaginii*
Oana CICUR (Facultatea de Litere, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca) – *Trei modele de (re)lectură. Relația autor-cititor în „Divanul”, „Istoria hieroglifică” și „Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor”*

Regăsindu-l pe Mefisto

Luiza Negură

Propunând o partitură complexă, în chei de semnificație multiple, cel mai recent roman al Roxanei Ruscior, *Diavolul din Freisetzburg*, apărut în 2023 în colecția *Bibliotecii de proză contemporană* a Editurii Litera, reverberază ecouri fabuloase din literatura fantastică europeană într-o țesătură cu miză narativă amplă, reușind să contureze un topos provocator, care seduce prin corespondența atent studiată între tușele de finețe și cele grosiere, devenite mărci compoziționale intime ale epicului. Prefața volumului este semnată de Alina Pavelescu și marchează o pledoarie pentru lectură, anticipând unul dintre punctele forte ale scriiturii: trecerea cititorului de la statutul de lector inocent la cel de articulație mobilă simbolică în complexa arhitectură a romanului, reconfigurând astfel raportul dintre operă și receptor.

Fundalul cu implicații afective majore în istoria umanității (ororile

fasciste ale celui de-Al Doilea Război Mondial) se relativizează în raport cu dimensiunea temporală, acțiunea fiind circumscrișă poveștii de viață a unor personaje-nucleu, aflate într-un raport de interdependență: Adela Božena, fostă profesoară universitară de istorie antică la Universitatea Carol din Praga, prizonieră în lagărul Freisetzburg I, și baronul Karl von Arent, în jurul căruia se țese o mitologie personală, traversată de mister și revelată abia în finalul romanului, prin intervenția părintelui Günter, un erou ce își asumă cu întârziere statutul de *manus fati*.

Insertiile diaristice ale Adelei completează desfășurarea narativă a evenimentelor și joacă, în subsidiar, alte două roluri: acela de a fixa o cronologie recognoscibilă și de a schimba punctul de vedere, în vederea unei potențări a inflexiunilor compoziționale dintre planul general și cel particular. Focalizarea de ordin subiectiv este dramatizată

printr-un artificiu simplu, precum păstrarea în text a presupuselor rânduri tăiate de semnatura jurnalului:

„Privea în gol, iar chipul îi părea ușor îmbătrânit, cu buzele înțeleștate și ochii lipsiți de strălucire. Nu mă simțeam în stare să fac altceva, doar să stau acolo, pe fotoliu, în fața lui, privindu-l. Și, de fapt, în acele momente nici nu-mi doream altceva.” (p. 201)

Glisarea în fantastic a realului devine pentru cei de la Freisetzburg I o certitudine, în timp ce, pentru cititor, acesta se conturează treptat, în ritmul vibrant al mantrei transformate într-o veritabilă cutie de rezonanță a romanului: „Sunur sanga suntura toe... Sentiri per fure sprue... Wilgoti haga thorn... Hlंगा fur santure toe.”

Atmosfera de mister a romanului este întreținută atât prin elementele de natură gotică, dar mai cu seamă prin surprinderea graduală a conflictului secundar. Nu în mod întâmplător, Prologul

și Epilogul fixează rama unei lumi în care întunericul potențează cunoașterea, descoperirea prin uitare și accesarea la o nouă stare a conștiinței. Față în față cu ieșirea din matca realului, personajele intră într-o stare de criză „— Nu-i real, nu-i real! gâfâi, apoi se căzni să răstească o frântură de rugăciune: *Preasfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii...*” (p. 10), până la descoperirea semnelor lăsate înainte de alții, ca prapuri de inițiere.

Integral în versiunea online

Roxana Ruscior,
Diavolul din Freisetzburg,
bpc, LITERA, 2023.

Un roman vizual, care mă duce cu gândul la Baraka

Dorian Dron

Alexandru Lamba a reușit în romanul *Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte* să comaseze lumile interioare ale personajului său, Horia, prin exprimarea lor într-o formă vizibilă, să transpună fricile, dezamăgirile, temerile, moartea, păcatul, în imagini. Pare că citim o biblie răsturnată, prin trimiterile clare de la începutul fiecărui capitol. Sfatuirile părintelui Ghenadie sunt privite ca pilde și fix după ele urmează opusul, păcate ce se înlanțuie fără rațiune. Pare că demonii își fac de cap sub lumina binelui. Ce mă duce cu gândul la Baraka? Păi, asemeni artistului, Horia ajunge în punctul de a se lua la trântă cu iconografia ortodoxă, tinde să dilueze orice barieră și profanul să se amestece cu sacralul, sfinții având diverse poziții

sexuale, frânghii și sfârcuri, cina cea de taină căpătând valențe transsexuale, „cruci contorsionate având membre cu musculatură umană proeminentă, unele dotate cu falusuri”. Baraka style. Cine a avut curiozitatea să vadă o expoziție de ale artistului știe la ce mă refer. Bine, deosebirea este că la Baraka avem în plus o reliefare a morbidului, o camuflare a imaginii sfinte sub imperiul unor descompuneri animaliere, ca o întrebare cum ar arăta omul credincios în pragul descompunerii, în loc de cap având craniile de animale? O frescă modernă a iadului, să-i spunem. O punere în lumină a răului ajuns în punctul de a conduce lumea și de a o distruge.

Ce face Horia? Nimic în aparență, dar tragic în esență. Un corporatist ce-și face treaba

conștiincios în IT, care are o relație OK cu colegii de birou, dar căruia i se încenează (sau nu) moartea pisicii Biancăi de la HR. În urma suspiciunii, decide să lucreze *remote* și să se relocheze la o casuță de lângă Dunăre împreună cu soția lui. De aici începe decăderea, Jan-ko, sârbul care îl ajută să spargă lemne este judecat pe nedrept în urma unei afirmații la beție, Horia, după un chef de sfârșit de an, se întoarce noaptea cu soția prin șantier și întâlnește un om al străzii în urma căruia apare o moarte, divorț, retragere, pictură cu sfinți, seminare teologice, bătăi, reîndrăgostire, salvarea unei fete de la un proxenet și încă o moarte. Totul în 212 pagini. Remarcabil modul cum a reușit să construiască romanul, să-l structureze, fiecărui episod

corespunzându-i un păcat. Zici că vedem iadul lui Dante care, alături de Petrarca, descifrează păcatele de căpătâi. Sau am putea să ne ducem cu gândul, cum remarcă Liviu G. Stan în prefața romanului, la vămile sufletului.

Integral în versiunea online

Alexandru Lamba,
Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte,
bpc, LITERA, 2023.

Divertisment

Mari Mari

Dispre Place d'Etoile către Place de la Concorde, toate caleștile trec în pasajul duminical. Nu ieși pe Champs Elysee, nu exiști. Jeanne de Crecy, în noua trăsură cumpărată de soțul ei, colonelul Renard, caută din priviri ceva. Lângă marginea drumului stă oprită caleașca rivalei, amanta oficială a soțului, domnișoara Isabelle. Mult mai tânără, mai proaspătă. S-a oprit pentru admirația trecătorilor, din care atât ea, cât și Jeanne, trebuie să aleagă aspiranții ambițioși la accesul în budoare ce deschid calea către saloanele aristocrației. A fost bună și Restaurația, titlurile de baron se vând cu cinci sute de franci noi, foșnitori. Noii nobili, scăpătați, se împrumută de bani și încearcă să-și facă un nume în cercurile pariziene bogate. Dintr-ei se aleg cocoșei. Luptele de cocoși sunt ocupația principală a colonelului Renard. Ea și Isabelle sunt căutătoare. La ultima luptă, Jeanne a fost obligată de colonelul Renard să intre în arenă ca premiu. O sa vorbesc franc, Jeanne. Nu amesteca plăcerea cu afacerile. Caleașca ta va fi de acum la dispoziția domnișoarei Isabelle. Fă un efort să mă împaci. Știa că

asta e singura ei șansă de a reintra în grațiile soțului. Cum aflate Isabelle de aventura ei de la țară când cei doi bonapartiști tineri și frumoși, baroni doar cu titlu, de Martigny și de Charney, au acceptat să o împartă frățeste? Și cum reușise scopia mică să-i ațâțe unul împotriva celuilalt, într-un timp atât de scurt, încât să se provoace la duel? Luptele se țineau în mare discreție. Erau invitați pariori și spectatori. Pariurile începeau de la cinci mii, participarea o mie, iar Renard își oprea procentul. Arena, o încăpere cu rumeguș pe jos. Galerile care o înconjurau aveau gratii. După încheierea luptei,

trăgeau cortina, pariorii plecau în grabă, banii le reveneau ulterior. Dar la etaj, privitorii puteau să plătească încă o mie. Erau în întuneric, nu se vedeau, puteau fi o mie de chipuri necunoscute. Bărbați și femei. Plăteau pentru a viziona învingătorul premiat. Nimeni nu știa, dar Renard oferea luptătorilor o băutură. Un amestec de alcool, opium și cantaridă. Ațâțați de femei frumoase, echipați cu lame de cuțit prinse în curele de piele, pe post de pintenii și gheare, cu eșarfe peste mijloc ca unic vestmânt, cocoșei luptau feroce. Mai tânăr, de Martigny, reușise să-l taie rău pe de Charney. Cu o lovitură

de picior, acesta îi deschise stomacul adversarului. Martigny, prăbușit, cu măruntaiele afară, își privea adversarul ce se clătina plin de sânge. După plecarea pariorilor, s-au adus mai multe făclii. Jeanne, goală, mascată, cu mănuși lungi pe brațe, era premiul lui de Charney. A posedat sălbatic bărbatul grav rănit, i-a imobilizat mâinile, s-a așezat pe fața lui și cu lama ascunsă din mănușă i-a retezat discret carotida. De Charney și-a încheiat socotelile cu viața cu o arteziană de sânge și sămânță aruncate în aer. Printre gâfâieli, gemete, respirații sacadate, s-au auzit aplauze, apoi strigăte de bravo și din toate direcțiile au început să fie aruncați bani în arenă. Impresionat, soțul a dormit în patul ei. Dimineată, a putut vedea trăsura nouă sub fereastră, a înșfăcat legăturile de bancnote ascunse în sertarul biroului lui Renard. Rulouri de franci. Și franc în franceză înseamnă liber. Ajunsă în dreptul lui Isabelle, Jeanne dă umbrela deoparte și i-l prezintă tinerei pe Adonisul de lângă ea, baronul de Boulazac. Știa că Isabelle n-o să-i reziste nici măcar o oră. Și mai știa că tânărul, în afară de tuberculoză, suferă și de sifilis.

Johnny Fedora

Gabriela Rus

„De când era mic și alergam desculț după minge pe străzile orașului îmi doream să fiu bogat. Nimic altceva. Tatăl meu era un om strict, onest, cu vorbe puține și mâna aspră. Își punea stăpânii mereu mai presus de orice. Îl dețineau întreg, trup, timp și suflet. Îl vedeam pe zi ce trece mai mic, mai uscat. Atunci am decis că eu nu voi avea niciun stăpân. Sigur, sistemul. Nu poți lupta contra sistemului, e o junglă, băiete. Dar poți să te ascunzi printre copaci. Sunt chiar bun la asta.“ Râse în cascadă, ștergându-și pata de sos de pe sacou.

Mă gândeam că seamănă mai mult cu un papagal, decât cu o

pădure, dar poate e și acesta un fel de *blending in*. Îl remarcasem de când a intrat pe ușa localului, era greu să nu, cu pălăria lui anacronică și bizara servietă galbenă. În cartierul acesta codul vestimentar nu tolera prea multă culoare. Mă contraria.

Delmonico's era aproape gol la ora aceea matinală, dar se așeză aproape de mine, unde un tânăr dichisit îl aștepta. Vorbea mult prea tare, nu aveam încotro decât să trag cu urechea, în timp ce îmi savuram încet micul dejun englezesc. Părea să îi fie mentor tânărului, care îl privea cu vădită admirație, deși era la fel de șters ca

toți ceilalți care treceau pe aici și încercau să devină „cineva“. Seara, juniorii se făceau praf la bar, lăudându-se care mai de care cu tranzațiile zilei.

M-a remarcat observându-i și mi-a zâmbit, dar a redus volumul, aproape șoptea. Am încercat să mă concentrez asupra ziarului. Cafeaua se răcise, am cerut alta. Dintr-o dată, straniul domn se ridică, spunând: „Trebuie să plec, am întârziat. Nu mă pot obișnui cu timpul ăsta. Secolul vostru e mult prea rapid. Mă simt ca un pește încercând să meargă cu bicicleta.“ Deja era la ușă când tânărul fășni după el: „Domnule

D., pălăria!“ O luă și ieși pe ușă fredonând „Johnnie Fedora was lonely and stranded / In the window of the department store“.

Un bărbat emasculat

Răzvan Șerban

Nu știu dacă îți dorește să o iubesc cu mintea. De un an și jumătate încerc în fiecare zi asta, dar undeva ratez. M-am perfecționat în a avea grijă de casă și de copil. Fac curat în bucătărie, spăl vasele de lapte și piure de morcovi, îi dau copilului să mănânce, îl spăl, îl culc, mă duc la el noaptea. Nu mă uit la filme, nu ies cu amicii la bere, dorm cinci ore pe noapte. O sărut dimineața și o îmbrățișez seara înainte să adoarmă. Mă duc oriunde și oricând are nevoie. Îi mângâi sânii și coapsele, îi arăt zi de zi cât de mult o doresc. Nu s-a schimbat nimic de când fac lucrurile astea. Când am ținut-o în brațe și mi-a privit ochii plini de lacrimi, a început să plângă. Fă-mă să fiu a ta, dacă vrei și altceva. Cuvintele i se auzau de parcă aș fi sugrumat-o. Arată-mi că mă dorești.

Mi-am dat seama că vreau să mor, că trebuie să mă castréz.

Gândul că nu o voi mai avea niciodată mă fierbe ca într-un vas cu plumb topit. Orice imperfecțiune mă excită, vergeturile rămase ca niște fâșii de lapte pe abdomenul ei pornesc în mine o ploaie de erecții. Sânii alungiți mă prind de bărbie cu două mâini senzuale invizibile. În fiecare seară am chi-loții plini de spermă.

O perioadă am încercat să mă calmez prin pornografie. După ce adormeam, mă duceam pe furiș și mi-o freca în timp ce-mi stimulam reflexul ejaculator prin filme porno pe telefon. Ajunsesem să o fac și la spital. Între operații mă duceam la baie și mă masturbam, altfel nu puteam să fac următoarea intervenție cu dexteritatea necesară, așa de rău îmi tremurau

măinile de la agonia sexuală adunată în mine, de parcă aveam în corp un vulcan pe cale să erupă. În timp ce încheiam operația, cu ac și fir chirurgical, cosând cele două bucăți de piele pe care le tăiasem mai devreme, vedeam în fiecare înțepătură pe care o făceam penisul meu intrând în ea. După ce terminam sutura, aveam certitudinea că îmi va crăpa capul. Mă așezam pe scaunul din antecameră și îmi imaginam că i-o bag în gură. Modul cum mă privea mă lăsa fără aer. Ochii îi debordau de senzualitate, îmi sugeau și ultima fărâamă de luciditate din mine. Toate răbufnirile din corpul meu ce se asemănau cu psihozele violatorilor se transformau în sex. Îmi imaginam iar și iar cum i-o trag la nesfârșit, dar imediat mă năpădea în piept un vid ce-mi

sucomba toată dorința transformând-o în ură. Mă plesneam peste față. Îmi mușcam pumnii până mi se învinețeau. Îmi venea să urlu, dar nu mai aveam glas. Plecam de-acolo dizolvat într-un trup străin, chiar dacă era al meu. Îl simțeam amorf și înecăcios și mă întrebam care naiba e rostul existenței mele. Când ajungeam acasă o vedeam cum ținea copilul în brațe. Cu două cearcăne adânci, albastre, era ruptă de oboseală. Se producea în mine un scurtcircuit și, până când adormea, toată avalanșa de testosteron se evaporă, dar după asta mă excita tocmai chipul ei obosit și vulnerabil, chiar în buzele uscate ce-i coborau spre bărbie doream să mă cufund.

Integral în versiunea online

Umbrela lui Claire

Ana Ionesei

Claire nu trebuie să afle niciodată că am urmărit-o în ziua aceea. Urcase într-o trăsură deschisă, deși era o dimineață destul de rece, iar pe cer se vădea un pâlc nelămurit de nori de ploaie. În lunile calde, ba chiar până toamna târziu, Claire nu ieșea din casă fără umbrela ei galbenă. Adevărul era că, pe lângă nevoia de a-și lua toate precauțiile necesare activităților ei suspecte, avea și toana de a-și păstra pielea albă. Nu suporta să-i vină soarele în față, până și-n miezul iernii se ferea de lumina puternică, nu voia nicio urmă de culoare pe pielea ei de sidex alb. Însă încăpățănarea asta de a nu se lăsa însemnată de soare o făcea să iasă în evidență peste tot. O recunoștea rapid după umbrela cea galbenă. Pentru toți ceilalți, juca perfect comedia pudorii, voia cu tot dinadinsul să pară o ființă angelică și timidă, astfel că umbrela de soare părea un alibi convenabil. Pentru mine, tot arsenalul ei feminin nu era decât o farsă curată.

O urmărisem discret dintr-o trăsură de mână a doua. Anume am făcut să ajung înaintea ei la locul de întâlnire. Am intrat într-o cafenea mai puțin aglomerată și am ocupat un loc la fereastră. Biata de ea, părea răvășită de neliniște. Se tot zbătea, privind în toate părțile, ca o pasăre încercuită. Femeia care trebuia să-i aducă pașaportul fals nu se mai arăta, cum era și firesc, pentru că o plătisem bine să dispară din Paris o vreme. Claire era de-a dreptul disperată, cum ar fi fost orice șarlatan cu un martor de rangul meu. Nu e puțin lucru să te naști în orașul unde masca e adevărată, iar chipul e mincinos. Un venețian se deprinde repede cu schimbarea neîncetată a lucrurilor, cu traversturile care adeseori îi surprind cel mai tare tocmai pe cei siliți de împrejurări să le adopte. Crezi că joci un rol, și când colo iată-te imitându-ți inamicul, căzut în propria capcană. Claire se înșelase, crezând că otrava nu va da greș. Cu trei zile în urmă, generalul se

trezise cam buimac și fără niciun ban din tot mormanul câștigat. În seara fatală, totul părea să-i meargă din plin domnului Alphonse. Claire se lipise de brațul lui, mai binevoitoare ca niciodată, iar neghiobul de el o primise ca pe un trofeu în plus. Habar nu avea ce soi de femeie îi căzuse pe cap. Otrava a fost prea slabă, și acum Claire era căutată în tot Parisul.

Stăteam nemișcat în dreptul ferestrei de cafenea, cu țigara atârânănd stingheră în colțul gurii. Dacă n-aș fi fost un mare norocos, aș fi putut fi în locul bietului Alphonse, rămas fără un sfanț și făcut de râsul lumii tocmai de celebra cocotă Claire. La urma urmei, nu era nimic deosebit în toată pățania, cunoscușem femei mult mai iscusite decât ea. O damă din lumea bună reușise odată să mă tapeze la Cosmopolul din Stockholm, și de-atunci mă învățasem minte. Trebuie să guști pericolul jocului fără să cauți să-i sporești plăcerea prin alte tipuri de ispite. Un câștig neașteptat te

poate face să-ți pierzi mințile, și avântându-te prosteste, să te lași prădat de o vulpoaică oarecare.

Claire nu mă vedea cum o sorb din ochi, savurând dinainte clipa foarte apropiată când avea să-mi îndeplinească orice dorință pentru a-și răscumpăra libertatea. De altfel, aveam de gând să fiu generos, fără să las vreo fărâamă de vanitate sau mânie să-mi întineze renumele. Nu voiam decât să mă bucur de Claire, să-i fiu pe jumătate complice, pe jumătate călău, iar apoi să o iau din loc iarăși, încredințat că oriunde ajunge Casanova, nicio aventură croită pe măsura lui nu se lasă așteptată.

Existența transcrisă printr-un cod de programare

Teodora Balan

David, personajul-narator al romanului Oanei Paler, *Stadii*, preia avantajul rolului pe care autoarea i l-a dat și face din roman spațiul confesiunilor sale. Mărturisirea centrală, și cea mai marcantă, a protagonistului în fața cititorului este cea a crimei pe care o săvârșește și față de care nu simte nicio urmă de vinovăție.

Observator detașat și (auto) analitic, deși dominat de lipsă de speranță, indiferență față de ce se întâmplă în jurul lui și neintegritate socială, însoțită de sentimentul singurătății, care nu-l părăsește pe David decât sub forma iluziei pe care i-o oferă relațiile amoroase, iluzie de care este conștient, protagonistul surprinde prin caracterul neconvențional pe care-l afișează. Aflând despre accidentul care i-a adus moartea fratelui său, David nu reacționează așa cum ne-am fi așteptat. În loc să meargă imediat la centrul de medicină legală, acesta merge la restaurant, bea și se îmbată și se comportă în compania celorlalți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Atitudinea protagonistului față de moartea fratelui său, precum și cea din scena înmormântării, unde privește cu indiferență toată procesiunea mortuară, îl aduce pe David în ipostaza străinului camusian.

Nici crima pe care o comite nu declanșează reacții anticipabile. Deși conștient de latura imorală a actelor sale, își declară nevinovăția pe baza caracterului iluzoriu al liberului-arbitru, asemănând cursul vieții și al existenței cu cel al unui program care întâmpină adesea erori:

viețile noastre nu sunt decât înșiruri de fapte, interdependente, și, la fel ca în programare, o serie o continuă pe cealaltă, iar lanțul nu se poate rupe. Viețile noastre nu încep și nu se termină cu noi, nu noi suntem stăpânii, ci ansamblul care le leagă. Sunt vinovat sau nu, e prea complicat. Fac parte din ansamblu. Și dacă eu sunt vinovat, întregul ansamblu e. Creația e imperfectă, programul generează erori.

Cel mai consistent discurs al lui David despre existență și despre iluzia libertății de a lua decizii

il constituie discuția pe care o are cu Kitty (Ecaterina), în vârstă de 14 ani, despre jocuri. Pornind de la jocul care îi face probleme lui Kitty, discuția se generalizează și acoperă întreaga categorie a acestui tip de jocuri, în care jucătorul are aparenta libertate a alegerii și iluzia influențării poveștii. Mai mult decât atât, observațiile lui David asupra construcției jocului se reflectă și asupra realității, a existenței umane, pe care personajul o vede ca funcționând după un cod, programată să acționeze și să reacționeze într-un șir de fapte pentru care alegerile în totalitate libere nu există. Liberul-arbitru fiind doar un concept iluzoriu, crima comisă de David nu aduce, în concepția sa, vinovăția asupra-i, iar moartea, cu care se întâlnește în roman la tot pasul, nu constituie un eveniment important întrucât, spune David, „[f]iecare pas pe care îl faci a fost deja scris, așa încât moartea e goală de sens, la fel și viața.”

Acest episod, împreună cu momentele în care David atribuie existenței caracteristicile unui program sau ale unui joc, alături de finalul romanului, constituie o cheie de interpretare a psihologiei protagonistului, a cărui privire transpune existența reală prin filtrul experienței virtuale.

Cartea, care marchează debutul în roman al Oanei Paler, este, de altfel, deschisă la diferite interpretări și chei de lectură care nu se exclud una pe alta: roman al dublei existențe (reale și virtuale), roman-confesiune (ducând până la autodenunț și, în același timp, disculpare), roman al existenței și al morții, roman al observației și al analizei, roman al psihologiei lui David.

Oana Paler, *Stadii*, Editura Rocart, 2023.

Traduceri

Cascadă

Knut Ødegård

El ia un loc, la gât are o cravată înflorată și așteaptă
o soprană, una cu bustul mare (o damă care o interpretează pe Brünnhilde a lui Wagner la teatrul de operă). Nimeni nu plonjează în lacul restaurantului.
și plutește în derivă în seara asta, doar el și ea, singuri, așa crede el. Aici la această masă, aici, la bar.

Traducere de Ioana Miron,
din volumul *Tida er inne (Acum e momentul)*

Iadul meu privat

Eugen Gomboș

S trada era curată și mai mult de două-trei mașini cu faruri fără putere nu se vedeau pe fundalul clădirilor. Soarele mângâia ultimele etaje, unde oamenii se trezeau cu fețele scăldate în soare, așa cum merită cei buni. Deasupra orașului, pădurea muntelui foșnea ușor și peste toți, cerul își metamorfoza imperceptibil seninul, de la indigo spre albastrul zilei. Am văzut totul, ca și cum aș fi asistat la un film care rula pe un uriaș ecran tridimensional înfășurat în jurul meu. Prima explozie m-a asurzit, astfel că după aceea am urmărit un film mut. Am fost conștient de la bun început că cineva nu mă putea lăsa să mor fără să cunosc războiul. De aceea, nici nu m-am

speriat. Am continuat să privesc, oprit în loc ca însuși timpul. Fuga n-ar fi însemnat nicio scăpare, pentru că acum războiul nu se mai duce la baionetă. Fuiore de fum negru nu se înălțau, ci coborau din cer. Clădirile, în schimb, se ridicau făcute bucăți. Focuri uriașe răsăreau din case, din parcuri, de peste tot. Prin norii de praf, gravitația izbea de pământ, cu violență, mașini, ziduri întregi, câte un trup, mult moloz și pietre. Direct sau indirect, tot ce făcuse omul voia să omoare orice ființă vie. Am rămas inexplicabil de calm, dorind să văd cum arată sfârșitul, să asist la el.

Lumini puternice, scăpărâte de niciunde, m-au orbit pentru moment. Până să îmi revină

vederea, alte luciri mi-au albit văzul. Tunete din ce în ce mai apropiate strângeau aerul din jur, ca pe degetele unui pumn care îmi lovea pieptul. Norii de praf m-au ridicat, globurile de foc m-au ars și așchii din clădirile orașului meu mi-au străpuns trupul. După prima și cea mai cumplită durere, de parcă toată jumătatea dreaptă a capului mi-ar fi fost smulsă, nu am simțit nimic altceva. Așa s-a terminat acea frumoasă dimineață de primăvară. Așa s-au terminat ziua, luna, seninul cerului, lumina soarelui și viețile oamenilor din orașul meu. S-a înnorat cu praf și fum și așa s-a terminat viața mea.

Așa a început războiul meu, pentru că n-am avut norocul

să mor. Am făcut parte din cei 20% din populația orașului care au supraviețuit cine știe cum. Cei mai mulți dintre ei au fugit spre undeva.

Integral în versiunea online

Amintirile bunicii Cornelia (6)

Nunta străstrăbunicului Anastase Milianu cu străstrăbunica Zoia

Cornel Samara

U rmătoarea amintire a bunicii este o poveste despre nunta străstrăbunicului meu Anastase Milianu cu străstrăbunica Zoia.

După cum era obiceiul, mirele pleca cu rudele sale la casa miresei. S-a dus cu alai, cu cai împodobiți, lăutari cu cimpoi, clarinet și tobe, ploști pline cu țuică, cu hlambura albă pe cruce de lemn și cele trei mere înfipte.

Drumul a fost lung pentru că Zoia nu trăia în munți la Livezi, ci într-un orașel de câmpie.

Când petrecerea era în toi la familia miresei, oaspeții dansau cu hlambura în horă, beau vinuri alese, prăjeau carne de miel, mâncau plăcinte, s-a strecurat pe lângă ei o turcoaică. Cu șalvari verzi și mică de statură, i se vedeau doar ochii, gura fiindu-i

înfășurată în colțurile albastre ale baticului.

— Voi de unde sunteți? A întrebat ea în șoaptă, într-o aromână perfectă.

Nedumeriți, oamenii i-au răspuns:

— Suntem din satul Livezi și conform obiceiului nostru, am venit aici cu mirele să luăm mireasa. Dar tu de ce ne întrebi?

— Și eu sunt aromâncă, și inima îmi râde de bucurie că văd frați de-ai mei. Mai ales că nu

am mai auzit limba mamei mele de 20 de ani.

— Păi cum așa?

— Aveam câțiva ani când m-au furat niște turci de pe stradă și m-au vârat în coviltirul lor.

— Dumnezeu! Au grăit nuntașii. Ce mai stai? Sari degrabă în căruțele noastre să te ducem la părinții tăi!

— Nu, nu, a spus femeia al cărei chip în continuare se ferea să-l arate. Nu fac așa ceva! Eu sunt bine acum. Soțul meu este bun și iubitor și am doi băieți cu el. Am aici viața mea și este tare frumoasă. Dar am o rugămintă mare la voi.

— Atunci spune.

— Vreau doar să mergeți în satul meu să dați de știre la părinți. Vă rog eu, doar atât să le spuneți, că nu am murit și că sunt fericiți!

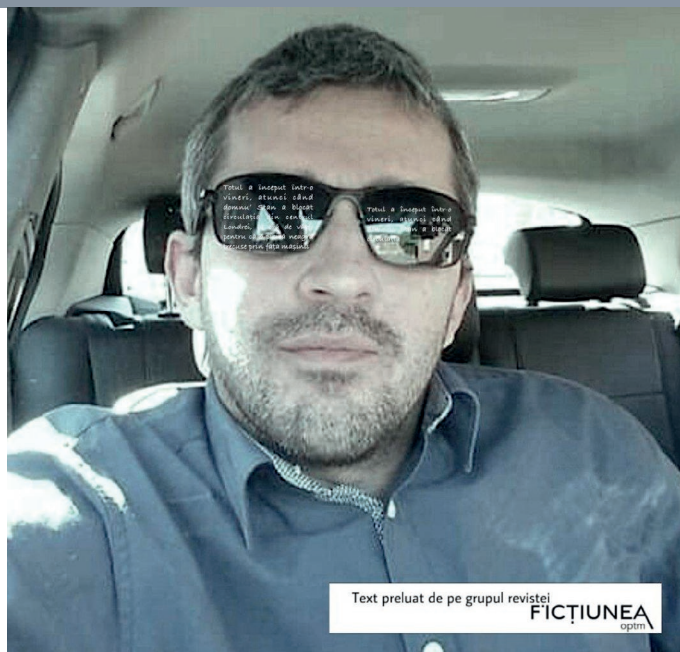
„O nălucă umblă prin Europa...”

Alex Stoicescu

Barbusse și Maurice ronțau, de pe margine, firele de tutun rămase printre dinți, între două fumuri de Gitanes fără filtru și scuipau a dezgust de fiecare dată când caleștile treceau prin dreptul lor. Era duminică, ziua în care protipendada pariziană își făcea apariția pe Champs-Élysées, etalându-și cu mândrie ținutele și plimbându-se în trăsurile fabricate de ei, oameni ai muncii nesfârșite și prost plătite. Lupta de clasă se ascuțea în acele zile de toamnă precum proletarul, la față, după săptămâni de exploatare.

„Într-o zi, Cineva, acolo sus, o să ne răzbune”, îngăimă Barbusse desfigurat de ură, apoi scuipă cu sete, însă flegma se lipi de mâneca hainei și, enervat, o scutură în așa fel încât sări de pe mânecă exact pe fruntea lui Maurice.

Maurice privi în sus, spre pasărea nevăzută care îndrăznise să se găinăzeze pe fruntea lui de om al muncii, trase o înjurătură care le oripilă pe doamnele din înalta societate, apoi se întoarse spre Barbusse: „nu e nimeni acolo sus, termină cu misticismele astea. Zi mai bine la câte ai reușit să umbli.”

Text preluat de pe grupul revistei
FICTIUNEA
OPTm

„Nu la multe, dar la felul în care chinuieăștia caii, sigur o să se răstoarne cel puțin zece.”

Cu revoluția în suflet, cei doi așteptau răsturnarea trăsurilor, apoi preluarea cât mai multor cai, pe care Organizația urma să-i folosească la asaltul împotriva burgheziei. Pentru un cal erau recompensați cu zece franci. Pentru cinci, cu un loc important în viitorul partid, pentru Flacăra, armăsarul negru cu pată albă

în frunte – primeau o funcție de conducere, iar pentru Năluca, cea mai frumoasă și mai impunătoare iapă pe care o văzuse vreodată Parisul – cea de secretar general.

Nici nu reuși bine Barbusse să-și încheie fraza, că trăsura cea mai apropiată de ei își schimbă brusc traiectoria, iar ultima imagine, înainte de-a-și pierde cunoștința, era cea a burghezei cu umbrelă, ușor întoarsă spre caleașca din spate, locul din care

se puteau auzi strigăte de avertizare. Trăsura îi zdrobi oasele, în timp ce formidabila iapă se ridică amenințătoare și îi lipi o copită pe fruntea lui Maurice, exact în locul marcat de flegma lui Barbusse.

Aflați în cel mai înalt copac de pe bulevard, cum obișnuiau să se cocoate, în călătoriile lor prin Europa, pentru a avea o privire de ansamblu asupra spectacolului lumii, tinerii Karl și Friedrich rămăseră minute întregi cu ochii pe sălbatica creatură până când aceasta, eliberată din chingi, porni în galop printre caleștile răsturnate și se pierdu în depărtare. Ajunși la hotel, cei doi schimbă câteva impresii despre Parisul decadent, apoi Karl își notă conștiincios în jurnal: „O nălucă umblă prin Europa...”

Dragă Marie

George Cosmin Borș

Dragă Marie,

Mulțumesc pentru gândurile tale. Din păcate, sunt nevoit să te anunț că prietenul nostru și-a dat ultima suflare cu două zile în urmă. Am stat la căpătâiul lui până la final. Ardea tot și murmură neîncetat numele tău ca un disc de patefon sărit din locaș. Ieri l-au îngropat la Père Lachaise, însă mă tem că nu am putut fi prezent. Doamna Gauthier, patroana noastră, a insistat cu strâșnicie să o plimb cu trăsura ore întregi prin centrul orașului. Orice argument s-a dovedit inutil, nu a acceptat pe nimeni altcineva. A

dat într-una din gură pe parcursul drumului. Rotea obsesiv mânerul unei umbrele oribile, de culoarea muștarului, în timp ce eu stăteam țeapăn pe capră, plin de sudoare și praf. Era deprimată de faptul că i se rupsesse o rochie, dacă poți să crezi așa ceva. A și plâns puțin. I-am zâmbit înțelegător, atent să par copleșit de tragedia ei vestimentară, dar mă gândeam cum ar fi ca doamna Gauthier să se întindă un pic mai mult în exteriorul trăsorii. S-au mai văzut cazuri. La un moment dat, chiar am trecut cu roata peste un bolovan și am privit imediat înapoi, convins că îi voi vedea țeasta zdrobită de

Text preluat de pe
grupul revistei
FICTIUNEA

copitele calului din spate, întocmai ca un pepene roșu. Nu a fost cazul. Îmi pare rău, Marie, și sper să ne putem vedea în curând.

Al tău, Pierre

Revista aparține
Asociației Creatorilor de Ficțiune
(ACF)

<https://asociatia-creatorilor-de-fictiune.ro>

Bulevardul Bălcescu,
nr. 7, ap. 3
București.

Producție: editura LITERA
Distribuție: Librăriile Cărturești

© Ficțiunea OPTm

R E D A C Ț I A

Director: Cristina BOGDAN.

REDACTORI:

Cătălin D. CONSTANTIN,
Doina RUȘTI,
Ileana MARIN,
Emanuela ILIE,
Cătrinel POPA,
Enrique NOGUERAS,
Roberto MERLO,
Sebastián TEILLIER,
Adriana TITIENI IRIMESCU,
Ciprian HANDRU,
Bianca ZBARCEA,
Codruț RADU.

<https://fictiunea.ro>
e-mail: contact@fictiunea.ro

PREȚ: 8 lei

ISSN 2821 – 7985
ISSN-L 2821 – 7985

9 772821 798503